

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) M. B., b) A. P., a c) nezl. A B.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, advokátkou se sídlem Jablonského 604, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2013, čj. OAM-336/ZA-14-ZA04-R3-2010 a čj. OAM-211/ZA-ZA06-ZA04-R2-2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2015, čj. 49 Az 65/2013 – 78,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2015, čj. 49 Az 65/2013 – 78, **se ruší a věc se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 14. 9. 2010 podala žalobkyně b) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, a to jménem svým a jménem své nezl. dcery, žalobkyně c). Žalovaný vydal o žádosti žalobkyň dne 5. 9. 2013 rozhodnutí, jímž označil jejich opakovanou žádost za nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a současně řízení ve věci mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zastavil. Žalobce a), manžel žalobkyně b) a otec žalobkyně c), podal obdobnou žádost o udělení mezinárodní ochrany, i jeho žádost žalovaný označil za nepřipustnou a řízení podle § 25 písm. i) zastavil. Žalovaný v obou rozhodnutích uvádí, že žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti oproti první žádosti.

[2] Žalobci podali proti oběma rozhodnutím žalobu; krajský soud řízení o těchto žalobách spojil a následně obě rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se podle názoru soudu v odůvodnění rozhodnutí dostatečně nevypořádal s možností poskytnout žalobcům doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu. S výkladem krajského soudu polemizuje a vysvětluje, že se otázkou doplňkové ochrany zabývat nemohl, neboť samotná opakovaná žádost byla nepřijatelná. Odkazuje přitom na judikaturu NSS, s níž má být napadený rozsudek v rozporu.

[4] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou; poté se zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. V případech rozhodování o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je totiž zdejší soud povinen zkoumat, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Podstatným přesahem vlastních zájmů je natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Jak správně upozorňuje stěžovatel, za takový přesah vlastních zájmů stěžovatele je třeba považovat též nerespektování ustálené judikatury, mělo-li vliv na rozhodování o věci samé (blíže usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Právě o takovou situaci se v nyníjší věci jedná, kasační stížnost je proto přijatelná.

[5] Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky v řízení před soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Krajský soud prý rozhodl v rozporu s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS.

[6] Právě uvedeným rozsudkem rozšířený senát sjednotil do té doby nejednotnou judikaturu, z níž část dovozovala povinnost stěžovatele zabývat se udělením doplňkové ochrany v odůvodnění svého rozhodnutí i v případě, že rozhoduje o zastavení řízení (to je v podstatě i názor krajského soudu v nyní napadeném rozsudku). Rozšířený senát takovýto závěr popřel. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. To obdobně platí i v situaci, kdy je žádost sice formálně stejná, ovšem od předcházejícího rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nepřipadá-li do úvahy ani jedna z obou alternativ, správní orgán řízení o žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

[7] Krajský soud potvrdil, že obě opakované žádosti žalobců byly nepřijatelné. Nové skutečnosti svědčící ve prospěch doplňkové ochrany by jistě založily přípustnost opakované žádosti, nic takového ovšem krajský soud netvrdí. Jak uvedl rozšířený senát v bodě 21 shora cit. rozsudku, pokud správní orgán (zde stěžovatel) vyhodnotí opakovanou žádost jako nepřijatelnou a proto podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení o této žádosti

pokračování

zastavuje, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.

[8] Právní závěr krajského soudu je tedy nesprávný. Byla-li žádost žalobců nepřípustná, jak uvedl krajský soud, nemohl stěžovatel dále věcně zkoumat podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[9] Kasační stížnost je tedy důvodná. Zdejší soud proto zrušil rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[10] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť toto rozhodnutí je vyhrazeno krajskému soudu (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu